

Ze kwamen met loeiende sirenes de kazerne uitgereden, hun gelaatstrekken verfijnd als linoleumsneden, en stroopten ons de mouwen op door hier en daar een arm af te hakken. Een moment lang meende ik van sommigen de kapsels te herkennen. Daarna zag ik hoe ik ze één voor één door de borst schoot. Jullie droegen me op de schouders, stompjes, terug naar het kampement, waar ik een toast uit mocht brengen omdat ik een held was. In andere dromen daarentegen zie ik alleen maar mensen die ik niet ken, die me aan niemand doen denken, en ik ben bang dat ik in deze dromen zelf gestorven ben, aan het begin, nog voordat het verhaal begonnen is.

Opeens heb ik een heldere gedachte. Ik wil de vader zijn! Ik wil de vader zijn die een dochter heeft die me aanspreekt met oh, vader.

‘Dochtertje,’ zeg ik, ‘vergeet nooit dat we allemaal niet-bestaande dieren waren, uit een ei gekropen om iemand het tegendeel te bewijzen. Ze weten niet met wie ze te maken hebben? Kom, dan vertellen we het ze. Ik ben een draak. Jij mag een tijger zijn. Als je je overgeeft aan iemand, raken ze je misschien kwijt. Neurie een lied. Ik vind je. Misschien ga je denken dat niets je bekend is, hoewel je bij alles herinneringen hebt. Blijf in het nu. Daar ben ik ook. Misschien ga je denken dat je niets kan, maar uiteindelijk kan je dat wat je wilde, ook als je besluit het niet te doen, omdat het niet gaat. Sla je kleine klauwtjes uit. Trek altijd je eigen plan. Misschien ga je denken dat de nieuwslezers het tegen jou hebben. Luister goed. Het is een belangrijke boodschap. Wacht op niemand. Zing altijd over regen in de regen. Eet zo vaak mogelijk dingen met bladerdeeg. Schaf een schipperstrui aan. Laat ze je nooit vertellen dat je harder dan een tijger rennen moet. Je bent zoveel liever dan een tijger. Kijk, in de verte komt je drakenmoeder aangevlogen, zachte hangbuik om op uit te rusten...’

De nachten waarin ik wakker word en alles draait voor mijn ogen.
De ochtenden waarop er zich muziek in mijn hoofd bevindt, iedere minuut een ander liedje. De dagen waarop ik aan andere dingen denk. Wezenloos voor de televisie zit, maar zit, alsof ik ooit anders voor de televisie heb gezeten dan wezenloos. Heb ik niet. De mooiste mens is de mens die niet nadenkt; die zichzelf genoeg vertrouwt om geen woorden nodig te hebben in het hoofd bij het zetten van een kopje thee. Die alles opnieuw leert.

Ik ga glad worden als lakens en een rivier oversteken, al moet ik drie keer verdrinken. Ik ga een boomhut bouwen en afbranden, eromheen dansen. Het doffe geklap van doodslaand springtouw in mij gaat een opzweepend ritme blijken. De buurman gaat nog een keer roepen dat ik geen gitaar kan spelen, maar ik speel al viool.

Als ik hier zou gaan liggen zou ik niet
door wolven verslonden worden, mezelf niet
naar een rivier dragen en daar
geen dorst van krijgen. Een stad achterlaten
die ik voor altijd voor me zal zien.

Niet langer een tikkende schorpioen achter me aan hebben
in een nacht die zich kenmerkt door licht.
Sinds wanneer

schrijft een nacht zichzelf eigenschappen toe
en kwalificeer ik niet langer als mens?

Ik ben een geit met een navelstreng. Een vlezige lijn
die me bij het jouwe houdt. Jij bent niet de schaar
die me afknijpt maar ook niet de wieg
waarin ik geboren word. Ergens
in deze berg moeten mijn sokken
toch liggen, iets zachts
voor mijn voeten, dat ze warm houdt.

een stem spreekt tegen me en ik moet bepalen
of het een engel is
maar hoe kan ik tot zoiets in staat zijn?

wie angst heeft wil over angst lezen
in een net ontdooide wereld
een knoop van haar lange jas opendoen

en dan

in een nieuw land een winkel beginnen
daar 's ochtends de luiken openen
zien dat het lente is

op een manier
dat je je opeens afvraagt
wat het is dat je binnenlaat

Ik had door het bos kunnen rennen

Een bouwval kunnen maken
en aflaten breken

De tijd aan mijn zijde hebben

Hier een vaasje narcissen neer kunnen zetten
en daar een geknakte stengel weg kunnen nemen

Zeggen dat er altijd duimstokken staan
naast wat driedimensionaal in je wegzakt

Dat er een andere zijde is
en een einde aan mijn tijd

Soms ben ik zo open
dat ik mezelf van de randen afduw

Soms zo laag
dat het voelt alsof ik er wortel schiet

Maar ik heb goed gegeten
en het was lekker

opzoeken waar op de wereld het op dit moment
het koudst is
te beginnen bij Novosibirsk

zelf Chinese tekens maken
de staten van Amerika op alfabetische volgorde zetten
de namen van de negen Griekse muzen zingen

opnieuw en opnieuw
naar het leven en lijden van stenen kijken
en groeien als een knotwilg

Alabama, Alaska, Arizona, Arkansas,
Kleio, Euterpe, Thaleia, ik wil

dat iemand me hier uittilt
zich een goed persoon wenst te tonen

Als het woord angst met de eerste letter van het alfabet begon, in iedere taal
Als ik wakker dacht dat ik uit het niets wakker zou worden
Als ik keer op keer zag dat er iets bewoog in mijn ooghoek, maar het was
altijd een bestaande boom
Als ik bang was dat ik opeens zou gaan denken dat alles op mij
betrekking had
Als alles op mij betrekking had
Als ik wachtte tot mijn ademhaling weer vanzelf zou gaan omdat ik
vergat dat hij dat al deed, zoals een kind dat dacht dat het geen zuurstof
meer kreeg tijdens haar slaap
Als ik dat kind weer was
Als ik bang was dat de tijd vanaf nu niet meer voorbij zou gaan,
waardoor ik voor altijd in dit moment moest blijven
Als ik mezelf ervan beschuldig paradoxaal te zijn, zou ik mezelf
logischerwijs tegelijkertijd moeten vergeven
Als ik dacht dat de wereld opeens open zou splijten in de vorm van een
kattenoog of een vaginamond:

Hier,
sta op, open een raam
met een hand die je voelt, in het zicht
van iemand die je wil voelen, in de weerspiegeling
van het ongeopende raam